

Felicia kom i kläm mellan teori och praktik

Felicia Feldt växte upp i offentlighetens ljus. Barnuppfostran var mamma Anna Wahlgrens stora livsprojekt och de nio barnen visades upp i många sammanhang. Barnaboken, som lanserades 1983, och sålts i stora upplagor, har gett Wahlgren en officiell expertroll i dessa frågor. Men dottern Felicia såg kontraster mellan teori och praktik som hon omöjligen kunde jämkä samman. Boken ”Felicia försvann”, blev hennes sätt att bearbeta sin uppväxt för att kunna gå vidare i livet.

Av en slump kom mitt avtalade möte med Felicia Feldt på Söder i Stockholm att inträffa samma dag som hennes mamma Anna Wahlgren intervjuades av Skavlan i TV. Därför är vägen till vår mötesplats kantad av löpsedlar, där moderns namn står skrivet med krigsrubriker. I den getingförsedda kvällstidningen anklagar hon Felicia för att ha raserat hennes liv. Men Felicia, en modern kvinna mitt i livet, ser ut att ta turbulensen omkring henne med ro. Avslappnat och lågmält konstaterar hon att hon undviker att läsa artiklar eller se på intervjuer där hennes mamma medverkar.

– Nej, det finns ingen anledning, jag har ju ingen relation med henne längre. Dessutom förändras inte det faktum att det som hänt har hänt. Jag hade tänkt igenom vad jag gjorde när jag gav ut min bok, och var beredd på uppmärksamheten. Däremot kan jag vara orolig för mina syskon, eftersom de inte själva valt att hamna i strålkastarljuset. Vi fick stå ut med så mycket offentlig exploatering ändå när vi växte upp som en del av mammas livsprojekt.

Det är nu ett år sedan boken ”Felicia försvann” (Weyler förlag) kom ut. Boken, som var Felicias uppgörelse med sin mor och sin uppväxtmiljö, blev mycket uppmärksam. Familjekonflikten vädrades allmänt i media, och flera av syskonen höll inte med om Felicias

beskrivning av läget. Nu ett år senare är hon förvånad över att hennes bok varit aktuell så pass lång tid i vårt snabba informationssamhälle.

– Jag är fortfarande ute i många sammanhang som föredragshållare på bibliotek, i kyrkor och i fångelser. Min drivkraft är inte hämnd utan jag vill ge upprättelse för barnet, som inte hade något val och ingen röst. Vi var nio syskon som växte upp med samma mamma (en bror dog som fyraåring) men med fyra olika pappor och andra män. Jag berättar ingen annans historia och är helt på det klara med att vi syskon kan ha upplevt vår uppväxt olika.

När Felicia Feldt skrev sin bok tyckte hon att det fanns behov att ge en annan bild av sin mamma än den officiella. Anna Wahlgren har i närmare 40 år stått fram i media som expert på barnuppfostran. Hon har kommit att betraktats som något av en guru på området och ofta funnits med i TV-soffor och debattprogram när dessa frågor diskuterats. Det var den fasaden Felicia upplevde att hon måste slå håll på.

– Min mamma har fått ha sin monolog i bortåt 40 år och placerats på en offentlig piedestal. Jag kände att denna ensidiga marknadsföring inte får stå oemotsagd utan att jag måste visa på en annan verklighet. Alla föräldrar har sina fel och brister som man måste kunna ha överseende med. Men här var klyftan mellan det hon sa och det hon gjorde, mellan den offentliga och privata rollen, alldeles för djup för att bara nonchalera.

Boken ”Sanning eller konsekvens”, som Anna Wahlgren kom ut med i höstas, har Felicia inte läst, men den som gjort det kan lätt göra analysen att den inte är något vattentätt försvarstal. Den bidrar snarare till att hon framstår i en än mer dålig dager. Wahlgren motsäger egentligen inte att det förekom övergrepp mot hennes flickor, att hon drack en hel del alkohol, var ute på krogen på nätterna och hade ett komplicerat förhållande till män.

– Jag har insett att det inte finns någon anledning för mig att läsa mammas bok. För mig har skrivandet inneburit en möjlighet att göra mig av med det som varit, konstatera att det inte går att göra o gjort, men gå vidare i livet. Jag har fortfarande svårt att förlåta – och självklart kan jag inte acceptera – det jag utsatts för, men jag har gjort ett val att inte leva i det förflutna.

Felicia säger att hon trodde att processen att gå vidare skulle leda till att hon inte skulle vara arg eller rädd mer. I dag har hon dock insett att man är den människa man är, med begränsningar och möjligheter. Det som mest bekymrar Felicia nu är att hon som ung mamma gjorde samma misstag som hon såg sin mamma göra.

– Jag var bara 18 när jag blev mamma och jag har bett mina barn om ursäkt att jag förde över samma ilska, utbrott och dramatiska utfall som jag mötte hos min egen mamma. När jag var 23 började jag ifrågasätta det som präglade min uppväxt – de ständiga flyttarna, skilsmässorna, de nya männen, drickandet, övergreppen som aldrig anmäldes. Det var början till min frigörelse. I dag mår jag jättebra, har nära och goda relationer med mina barn och min saknade pappa har nu en stor plats i mitt liv, avslutar Felicia med ett leende.

Börje Norlén